

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: L.C.,, zast. JUDr. Michalem Šalamounem, Ph. D., advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina** se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. KUJI 65995/2015, sp. zn. OOSČ 776/2015 OOSC/265,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 7. 10. 2015, č. j. KUJI 65995/2015, sp. zn. OOSČ 776/2015 OOSC/265, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Michala Šalamouna, advokáta, se sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. KUJI 65995/2015, sp. zn. OOSČ 776/2015 OOSC/265 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 7. 2015, č. j. OSČ-Př-

283/2015-JI-8, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 11. 6. 2015 ve 23:25 hod. v obci Třebíč na ulici V. Nezvala řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Dechovou zkouškou přístrojem mu hlídka Policie ČR naměřila ve 0,25 ‰ a ve 23:33 hod. 0,24 ‰ alkoholu. Po odečtení odchylky 0,24 ‰, která zohledňuje faktory ovlivňující výsledek měření a jeho přepočít, mu byla prokázána minimální hodnota 0,01 ‰ alkoholu v krvi, čímž žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, v souladu s § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč spolu se zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1 000 Kč na náhradě nákladů správního řízení.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalobce předně namítá, žalovaný nerespektoval zásadu in dubio pro reo, čímž porušil základní zásadu soudního i správního trestání a nesprávně tak zjistil skutkový stav. V rámci dechových zkoušek byly naměřeny dvě hodnoty, a to 0,25 ‰ a 0,24 ‰. Po odečtení odchylky v rámci chyby měření 0,24 ‰ je výsledek prvního měření 0,01 ‰ a 0 ‰ v případě druhého měření. V situaci, kdy není zřejmé, zda vyjít z jedné či druhé hodnoty, pak je třeba v rámci zásady in dubio pro reo vycházet z hodnoty, která je pro žalobce příznivější. Žalovaný uvádí, že správní orgán vycházel z prvního měření, které bylo časově blíže než druhé měření, avšak druhé měření používá k tomu, aby omluvil jednání policie, když nepoučila žalobce o podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu z důvodu rozdílu menšího než 10 % mezi oběma měřeními. Žalobce dále poukazuje na úvahu žalovaného, dle které pokud by se alkohol dostal do dechu prostřednictvím ústního gelu, který žalobce použil, pak by to mohlo ovlivnit měřenou hodnotu alkoholu v dechu jen po velmi krátkou dobu několika minut. Přesně to se však dle žalobce stalo, když hodnota měření byla 0,01 ‰ alkoholu a za 6 minut byla již 0 ‰.

Pokud je hodnota 0,01 ‰ naměřeného alkoholu v krvi hodnocena jako přestupek, jedná se dle žalobce o přepjatý právní formalismus. Přestupek však není definován jenom formalisticky jako popis nějakého jednání, ale obsahuje též materiální korektiv. Jednání žalobce ale žádný zájem společnosti neporušuje ani neohrožuje. Ovlivnění řidiče hodnotou 0,01 ‰ alkoholu v krvi je zcela iluzorní. Tyto námitky žalovaný vypořádal pouze tak, že existuje nulová tolerance na alkohol. Správní orgán je povinen materiální korektiv vyhodnotit, nikoliv pojetí přestupku redukovat na popis skutkové podstaty.

Žalobce taktéž namítal, že přístroj Dragěr měří přítomnost keto skupin v dechu, což ještě nemusí znamenat požití alkoholu. Žalovaný však tuto skutečnost ignoruje a uvádí, že žalobce měl nějakou hladinu alkoholu v krvi, ačkoliv dokazování v tomto směru provedeno nebylo. Odůvodnění rozhodnutí tak neobsahovalo náležité vypořádání se s námitkami žalobce. Žalovaný dále uvádí, že je nepravděpodobné, aby se žvýkačkou v ústech mohla testovaná osoba provést silný výdech. Tato možnost je dle žalobce ověřitelná, takže svou úvahu žalovaný měl podpořit nějakým důkazem. Stejně tak žalovaný měl zjistit něco z příbalového letáku, aniž by žalobci umožnil vyjádřit se k tomuto důkazu, který údajně žalovaný v odvolacím řízení provedl. Žalobce navrhoval, aby žalovaný nechal vypracovat znalecký posudek z oblasti medicíny o tom, jakým způsobem může alkohol v množství 0,01 ‰ ovlivnit řidiče v silničním provozu. Žalovaný tento důkazní návrh ignoroval. Právní názor žalovaného a správního orgánu prvního stupně o nulové toleranci k odchylkám naměřeným při měření není správný, neboť vychází pouze z formálního pojetí přestupku, přijaté řešení tak není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se se žalobními námitkami vypořádal. Dle žalovaného je zásadní, že právním řádem České republiky není stanovena žádná hranice pro množství požití alkoholického nápoje a platí zde nulová tolerance alkoholu v provozu na pozemních komunikacích. O skutečnosti, že žalobce řídil motorové vozidlo v době, kdy u něj byla zjištěna přítomnost alkoholu, není mezi žalovaným a žalobcem sporu, proto nemohly správní orgány rozhodnout jinak, než jak vyplývá z napadeného rozhodnutí.

K tomu žalobce v replice dodal, že se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, dle kterého není sporu o tom, že by žalobce řídil vozidlo v době, kdy u něj byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi, neboť jedna z dvou naměřených hodnot byla 0 ‰.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Třebíč, obvodní oddělení Třebíč (dále též „Policie ČR“) ze dne 12. 6. 2015, v němž je popsán skutkový děj ze dne 11. 6. 2015 na ul. v Třebíči, tak jak je uvedeno již výše. Dále je ve spisu založen úřední záznam Policie ČR ze dne 12. 6. 2015, výsledky provedených dechových zkoušek pomocí digitálního dechového analyzátoru, provedených u žalobce dne 12. 6. 2015 s naměřenými výsledky 0,25 ‰ v 23:27 hod. a 0,24 ‰ v 23:33 hod. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty žalobce ze dne 18. 6. 2015 prokazující 0 záznamů o přestupcích, oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 19. 6. 2015 s nařízením jednání na 20. 7. 2015 v 10:00 hod., protokol z ústního jednání, kterého se žalobce účastnil. Dále se ve spise nachází rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 7. 2015, odvolání žalobce ze dne 1. 8. 2015 a napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítal, že žalovaný neuplatnil zásadu in dubio pro reo a nezabýval se pojetím přestupku v materiálně formálním smyslu.

Jak vyplývá ze správního spisu, odůvodnění napadeného rozhodnutí a žaloby, není sporu o skutečnosti, že se žalobce dne 11. 6. 2015 podrobil dvěma dechovým zkouškám. Policie ČR žalobci přístrojem naměřila ve 23:27 hod. 0,25 ‰ alkoholu v dechu a poté ve 23:33 hod. 0,24 ‰ alkoholu. Po zohlednění tolerance 0,24 ‰ alkoholu byla výsledná hodnota po první zkoušce 0,01 ‰ a po druhé zkoušce 0,00 ‰. Je možno konstatovat, že první měření bylo pozitivní a druhé negativní. Žalovaný uvedl, že není stanovena žádná hranice pro množství požití alkoholického nápoje a platí nulová tolerance alkoholu při účasti na provozu na pozemních komunikacích, neboť každé porušení povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích se považuje za nebezpečné. Zároveň žalovaný odmítl možnost ovlivnění dechové zkoušky přítomností žvýkačky a použitím ústního gelu.

Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se „[f]yzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“

Krajský soud nejdříve zkoumal, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty vytýkaného přestupku a zda byl skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nevystaly důvodné pochybnosti. Soud dospěl k závěru, že tento požadavek naplněn nebyl, neboť žalobce svým

jednáním nenaplnil formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pro závěr o spáchání tohoto přestupku by bylo nezbytné prokázat žalobci, že byl v daný okamžik řidičem vozidla na pozemní komunikaci pod vlivem alkoholu. Žalovanému se však toto nepodařilo věrohodným způsobem žalobci prokázat. Jak již bylo uvedeno výše, při prvním měření po odečtení odchylky ve výši 0,24 ‰ měl žalobce 0,01 ‰ alkoholu v krvi. Z následného měření o 6 minut později však tato hodnota vyšla 0,00 ‰ (po odečtení odchylky). Pokud tedy jedna z hodnot vychází jako hodnota nulová, je na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo* s tím, že přestupek nebyl žalobci nade vší pochybnost prokázán. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 4 As 90/2016-55, jenž je na projednávanou věc plně přílehlavý. Dle názoru Nejvyššího správního soudu, „[j]estliže je jedna z naměřených hodnot nulová, je podle Nejvyššího správního soudu namístě aplikovat zásadu *in dubio pro reo* se závěrem, že přestupek nebyl spáchán, neboť předložené výsledky měření neumožňují učinit jednoznačný závěr o přítomnosti alkoholu v krvi stěžovatele. Nejvyšší správní soud doplňuje, že policisté provádějí druhé měření právě za účelem ověření první naměřené hodnoty. Pokud však byl výsledek druhého měření negativní, nebylo možné shledat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.“

Žalovaný tak předně pochybil, pokud vzal za směrodatnou vyšší hodnotu, kterou upřednostnil před hodnotou nulovou a pouze na základě této vyhodnotil, že žalobce byl pod vlivem alkoholu při řízení vozidla. Na druhou stranu žalovaný výsledek druhé zkoušky vzal v potaz v situaci, kdy poukazoval na to, že pokud by výše naměřená výše alkoholu byla způsobena aplikací ústního gelu, tak právě druhá zkouška by nebyla v 10% toleranci, ale rozdíl by byl vyšší než 10 %.

Na základě výše uvedeného si krajský soud učinil spolehlivý závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto by již bylo nadbytečné se zabývat ostatními námitkami žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na to, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud shledal nezákonným, nezbylo mu, než rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní

služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna právního zastoupení zvýšena o částku odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23.2.2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Veronika Smékalová